

Rowerem trzeba gdzieś jeździć.

Szlaki rowerowe powinny mieć charakter przygodowy, bezpieczny, umożliwiający kontakt z przyrodą i rolnictwem, zapewniać widoki oraz uprawianie turystyki rowerowej w odpowiednim zdrowym klimacie. W obszarach rolniczych warunki te spełniane są w strefach brzegowych lasów i zadrzewień śródpolnych, w strefach brzegowych rzek i jezior oraz na koronach i w podnóżach skarp i stoków i właśnie w tych strefach proponuje się głównie projektowanie tras rowerowych.

W miarę możliwości trasy należy prowadzić po istniejących ścieżkach i drogach polnych, drogach lokalnych o małym nasileniu ruchu kołowego. Jeżeli zaistnieje konieczność czy potrzeba prowadzenia szlaków rowerowych wzdłuż dróg publicznych o średnim i dużym nasileniu ruchu samochodowego, należy je budować za rowami, od strony pól.

System tras rowerowych powinien mieć połączenia ze szlakami turystyki samochodowej, kolejowej i wodnej w zorganizowanych miejscach w postaci parkingów, przystani, bazy noclegowej i żywieniowej.

Do budowy dróg należy stosować materiały naturalne, mineralne w miarę możliwości miejscowe. W większości wypadków wystarczy wyrównać nawierzchnie istniejących dróg polnych i zastosować odpowiednie nakładki mineralne np. na terenach o glebach gliniastych wystarczy dodać kruszywa w postaci pospółki czy drobnego żwiru, na terenach o glebach piaszczystych warstwę wierzchnią związać za pomocą mieszanki glinki z odpowiednimi kruszywami. Tak przygotowane drogi wymagają okresowej prostej konserwacji polegającej głównie na wyrównaniu i wałowaniu najczęściej po okresach zimowych lub po zakończeniu intensywnych prac polowych.

Przy trasach należy odpowiednio urządzać miejsca postojowe i wypoczynku, schronienia w postaci zadaszeń i chat nawiązujących do charakteru architektury regionalnej, miejsca biwakowania i pola namiotowe. Urządzenia tego rodzaju powinny znajdować się w miejscach o wysokich walorach krajobrazowych, na terenach dostępnych, pozornych nieużytkach lub użytkach ekologicznych. W miarę potrzeby miejsca te można zaaranżować posadzeniem drzew, krzewów i założeniem odpornych upraw.

Baza noclegowa powinna być również organizowana w wybranych gospodarstwach, w postaci kwater, małych pensjonatów, często w połączeniu z agroturystyką.

Konieczna jest, zatem dobra, widoczna i pełna informacja o tych urządzeniach, jak również o innych atrakcjach turystycznych, bazie noclegowej, miejscowościach, połączeniach z innymi szlakami turystycznymi w skali miejsca i regionu. Informacja w postaci głazów kamiennych, solidnych słupów i tablic z trwałymi napisami powinna być lokalizowana na skrzyżowaniach i rozjazdach oraz w miejscach postoju czy wypoczynku.

Urządzenia chwilowego odpoczynku należy sytuować w atrakcyjnych miejscach, co ok. 5 km a główne punkty bazy noclegowo-żywieniowej w odległości nie większej niż 35 km.

To kilka kanonów konstruowania koncepcji tras rowerowych, – dla których teren Naszej Pięknej Małej Ojczyzny jest wręcz wymarzony. Zobaczcie sami – zachęcam.

Aborygen Miejscowy